

Verwanten Arne Sierens

Who the fuck is Pippo Delbono?

Afgaande op de naam zou je hem in het straattheaterparcours situeren of misschien in het familiepark, waar hij met een rode neus goocheltrucs zou uitvoeren voor de allerkleinsten. Niets van dat alles! De Italiaanse theatermaker Pippo Delbono is een van de meest prestigieuze gasten van centrale gast Arne Sierens. Maar wie is deze omstreden acteur-regisseur met de prachtige bariton? Is Delbono's steracteur werkelijk een tachtigjarige doofstomme dwerg? En waarom is Sierens zo'n fan? Alles wat u moet weten over Pippo Delbono, aangevuld met wat u niet moet weten, maar wat wél sappig is. Netjes opgelijst in een overzichtelijk alfabet. Zonder dank.

Afkomst. Giuseppe Delbono werd geboren in Varazze, bij Savona aan de Ligurische kust. De Italiaanse appel valt niet ver van de boom: vader Delbono speelde komedies in het amateurtheater.

Baby's eerste fratsen. Pippo's debuut was zijn rol als kindeke Jezus in het jaarlijkse kerstspel te Varazze.

Compagnon de route. Op de theaterschool van Savona ontmoette Pippo de Argentijn Pepe Róbledo, die zijn grootste vertrouweling zou worden en vandaag nog steeds lid is van zijn compagnie.

Denemarken. Begin de jaren tachtig trekken de zuiderse vrienden het Hoge Noorden in...

Eugenio. ... waar ze in het Odin Teatret van de beroemde theaterpedagoog Eugenio Barba terechtkomen.

Fysiek theater. Delbono ontdekte er dankzij de intensieve stem- en lichaamsstraining de kracht van fysiek theater.

Giro del mondo. Met zijn allereerste voorstelling *Il tempo degli assassini* (1987) reisde hij de wereld rond en speelde niet enkel in schouwburgen maar ook in gevangnissen en sloppenwijken. Het is deze vroege voorstelling die op TAZ te zien is.

Heil! In het Duitse Wuppertal ontmoet Delbono Pina Bausch, wiens invloed doorschemert in Delbono's intuïtieve en beeldende theatertaal.

Inspiratie. Met stip op één: de dichter Pier Paolo Pasolini, maar ook auteurs als Jean Genet en Arthur Rimbaud. Minder evident in het rijtje is Frank Zappa, in wie Delbono 'de unieke combinatie van een sterke emotie met een grote waardigheid' bejubelt.

Joie. Emotioneel zoals alle Italianen zijn, ligt de menselijke emotie aan de basis van zijn voorstellingen. Dikwijls ligt onder pijn en ellende toch nog de vreugde verstopt: '*Encore plus bas que la douleur, il y a la joie.*'

Kwieten. Fundamenteel zijn de medewerkers waarmee Delbono zich omringt, en die op z'n zachtst gezegd uit niet-evidente kringen komen. De doofstomme Bobo haalde Delbono uit een krankzinnigen-gesticht, waar Bobo veertig jaar van zijn leven had doorgebracht. Verder zijn Nelson de clochard, Gustavo de travestiet en Gianluca de mongool vaste waarden in de Compagnia Pippo Delbono.

Lach. Hoewel de sad clowns uit *Il tempo degli assassini* je regelmatig een schaterlach ontlokken bekruipt je na een tijdje het ongemakkelijke gevoel dat er in feite weinig te lachen valt.

Menselijkheid. Boven alle acteurskunstjes staat voor Delbono de authenticiteit van zijn acteurs, of zoals hij zelf zegt: 'Vóór alles telt menselijkheid: het zijn menselijke wezens die ik op scène wil zien.'

Nie normaal. Geen huisje, boompje en beestje voor deze man: elke voorstelling is voor Delbono een noodzakelijk gevecht tegen de 'normaliteit' van het burgerlijke leven – vooral tegen de bekrompenheid in de kop dan.

Oppervlakkigheid. Het hele kitschgebeuren van cabaret, show en spektakel oppervlakkig? Deze Pippo neemt je bij de neus:

hij gebruikt deze populaire vormen enkel om er een gegronde kritiek in te verstoppen op onder meer Berlusconi's spektakel-maatschappij.

Populair vs. populistisch. De ene P is de andere niet, zegt Delbono: Populair duidt op niet meer dan op de noodzakelijke aanwezigheid van het publiek, populistisch is een commercieel begrip waarbij het product op dat publiek wordt afgestemd.

Quote. Voor die andere grote theateritaliaan en de manier waarop hij zijn mensen 'gebruikt' is Delbono soms minder lief: 'Bij Castellucci zit er veel minder ethiek achter zijn mooie esthetiek'.

Religie en revolutie. Overtuigd boeddhist en enthousiast revolutionair, grossiert Delbono voor zijn voorstellingen graag in teksten van Boedha en redes van Che Guevara. *Revolucion!*

Seropositief. In de dansproductie *Questo buio feroce* refereert Delbono aan de dreigende schaduw van zijn seropositiviteit.

Tickets, tickets. Uit sociale overweging hanteert Delbono verschillende toegangsprijzen. Wie goed bij kas is betaalt al snel zo'n dertig euro voor z'n ticketjes, wie van een uitkering leeft, bijna niets.

Uit het kot. De grootste gruwel voor Delbono is wat hij 'dood' theater noemt: 'Het laat mensen in hun veiligheid zitten. Ze komen naar dat soort theater om gerust gesteld te worden.'

Vitaliteit. Paradoxaal genoeg wordt deze ongeneeslijk zieke man vooral om zijn energie en levenskracht geroemd.

Woordeloos. Een grote babbelaar is Pippo niet: veel voorstellingen zijn woordeloos of bevatten nauwelijks tekst.

X-factor. Waarom wordt onze Arne eigenlijk helemaal dolletjes van Delbono? 'Alles wat je niet mag doen op theater, doet hij toch: rondedansjes, gedichten voordragen, foute Italiaanse muziek... Bovendien is hij even oud als ik.' (*lacht*)

Yippie. Vervelen zit er niet in tijdens een Delbono-productie: de mengeling van circus en playback, cabaret, ballade, striptease en satire maakt er meer een 'belevenis' van dan een stuk.

Zogezegd. R:v-ers Wouter Hillaert en Karel Vanhaesebrouck verwoorden hun fascinatie voor Delbono wel heel plastisch als: 'zweet, pruiken en chaos'. Rock-'n-roll! (Evelyne Coussens)

Le temps des Assassins, vandaag om 15u in de Victoriazaal.

TAZETTERAZI

Foto: Jules Gahide

Foto: Thomas De Meyer

Red Sound District vandaag:

Jens Blaute, Lennart Heyndels
Jimmy Coleman, Gert Bettens
Roland Van Campenhout, Mo & Grazz
Tom Helsen, Selah Sue
Reinout Swinnen, Ronny Mosuse

TAZETTE'08

EDITIE#04

ZO 03/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLEAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Beste Festivalganger,

Aangenomen dat u zo verknocht bent aan TAZ dat u absoluut niets wilt missen, meer nog, dat u verslâafd bent aan het festival en dat u bijgevolg de brochures al een maand op voorhand van buiten kent, iedere medewerker bij voor- en achternaam kunt noemen, het Nomadenparcours geblinddoekt afloopt en op iedere plek omtrent het stationsplein door een dozijn TAZ-herinneringen overvallen wordt – dat allemaal aangenomen, dan MOET u gisteren gi-gan-tisch uit de bol zijn gegaan op de openingsparty. Ik in ieder geval wel. En het zicht was prachtig: headbangende Bühnhasen kop aan kop met punker Gert, een jivende Lucas De Man met telkens een ander schoon meisje in zijn pollen en een massieve heupwiegende Amara Reta. *We loved it. Have fun* op Mavis Staples vanavond!

Jong Theater

Het is zo geweest, het zal zo blijven en 't wordt nog erger
Vocht

Een statige eetzaal met imposante kroonluchter, waaronder twee juffrouw-tjes ijverig zilverwerk poetsen. Ze worden omringd door infusen met een doorzichtige vloeistof, vooraan staan twee urnes op een bijzettafel. Het zijn de zusjes Anne-Marie en Suzan, die zich sinds de dood van hun vader en moeder opgesloten hebben in het ouderlijk huis. Hun tijd, aangegeven door het monotone tik-tak van een koekoeksklok, brengen ze door met kijken en mijmeren over het verleden. In *Vocht* onderzoeken de actrices Marie-Ange Gilles en Edith Goddeeris de gespannen, claustrofobische relatie tussen familieleden die gebukt gaan onder een groot verlies.

'Het hoogtepunt van de voorstelling is een bizar ritueel, waarin Suzan de as van haar ouders opeet'

'Dank u voor de tuin, dank u voor het huis, het grootste van de hele straat'. Met deze woorden opent de hautaine blondine Suzan de voorstelling. Ze richt zich tot haar dode ouders, die haar en haar zus vermogend maar emotioneel verlamd hebben achtergelaten. We vernemen dat Suzan permanente medicatie nodig heeft, die ze toegediend krijgt via een infuus in de mond. Telkens wanneer de venijnigheid tussen de meisjes hoog oploopt en de dominante Suzan zich in het hoekje gedruimd voelt, brengt de sonde soelaas. 'Ik heb mijn leven voor u gegeven', drukt ze haar zus op het hart. Anne-Marie slaat terug door met een blonde pruik en nerts de autoritaire moeder na te spelen. Het stelt haar in staat om Suzan te treffen op haar zwakste plekken. Als Anne-Marie vraagt wanneer ze eindelijk ontmaagd zal worden, krijgt ze een afschrikwekkende beschrijving van de 'daad': 'Eerst bijt hij, dan komt hij bovenop u, en da's zwaar, dan bloed en roepen, recht in uw oor.' Om het bij te leggen, laat Suzan onder haar rok haar littekens voelen. Onder het geluid van naderend onweer lekken de sondes druppels water op de vloer. Het hoogtepunt van de voorstelling, die baadt in visuele kracht, is een bizar ritueel, waarbij Suzan de as van haar ouders opeet. Anne-Marie weigert nog langer mee te doen en somt op wat ze allemaal heeft gemist in haar leven, van het schoolbal tot de kampen van de mutualiteit. Om haar protest kracht bij te zetten, kapt ze de as van haar ouders over Suzans hoofd. Niet dat het veel verandert: wanneer de lichten uitdoven, gaat de slopende routine gewoon weer zijn gang.

Vocht is een mooi ogend, intens stukje toneel, dat met gemak gedragen wordt door beide actrices. Anne-Marie Gilles en Edith Goddeeris slagen erin om in hun tekst te kruiden met humoristische noten en sterke beeldtaal, zonder de draad van de vertelling te verliezen.

(Joeri Smet)

Vocht/Nomaden 1, nog tot vrijdag 8/8 om 11u en 15u. Vertrek op het stationsplein.

Foto: Kristien Verhoeven

Verwanten Arne Sierens

Foto: Thomas De Meyer

Binnenkijken in een 'klein' huis van verhalen.

Baby, where are the fine things you promised me? van Stephen Bain/Winning Productions (NZ) speelt vandaag op het Zeeheldenplein, morgen 4/8 op de hoek van de Wittenonnenstraat/Kapellestraat en op dinsdag 5/8 aan de Drie Gapers.

Wie is... Mavis Staples
'The Lord gifted me with my voice'

Mavis Staples: het is een naam die in de eerste plaats de harten van muzikkeners en -liefhebbers sneller doet slaan, maar de jongere garde zal vast de wenkbrauwen fronsen. En omdat wij van de TAZette ons wel eens willen laten verleiden tot een potje muziekeducatie: wie is Mavis Staples nu eigenlijk, en vooral, waarom is dit een optreden dat je onder geen beding mag missen?

* Amerikaanse gospel, soul en *rhythm-and-blues* zangeres, geboren 11 juli 1940 in Chicago, Illinois.

* In de jaren '50 start Mavis op piepjonge leeftijd haar muzikale carrière met family band The Staple Singers. Samen met vader Roebuck 'Pops' Staples en zussen Cleo, Yvonne en broer Pervis. Zo populair worden ze als gospel singers dat men hen al snel *God's Greatest Hitmakers* gaat noemen.

* Midden de jaren '60 worden ze – dankzij de hechte vriendschap van Pops met dominee Martin Luther King – de muzikale stem van de Amerikaanse burgerrechtenbeweging, met nummers als 'A Hard Rain's a-Gonna Fall', 'Long Walk to D.C.' en 'When Will We Be Paid?'

* In 1968 tekenen The Staple Singers een platencontract bij het legendarische label Stax (zie ook de TAZ Band goes Stax op donderdag 7 augustus) en gaan ze de soultour op.

* The Staple Singers katapulteren zichzelf tot popsterstatus met hits als 'Respect Yourself' ('71) en 'I'll Take you There' ('72)

* Diverse leden van The Staple Singers, waaronder Mavis, kiezen in de jaren '70 voor een meer sologerichte carrière. In 1970 brengt Mavis nog het onderschatte, jazzy getinte, *Only for The Lonely* uit, daarna wordt het zachtjesaan een beetje windstil rond de diva.

* Met Prince neemt La Staples twee platen op (*Time Waits for Noone* ('89) en *The Voice* ('93)), maar grote hits worden dat niet.

* Het duurt uiteindelijk tot 2007 voor Mavis Staples – in navolging van Solomon Burke en Betty LaVette – met *We'll Never Turn Back* nog eens een echte wereldplaat aflevert. Het door Ry Cooder geproduceerde album grijpt terug naar protestliederen en geëngageerde traditionals.

Legendarische quotes en songteksten:

'If he can preach it, we can sing it!'
The Staple Singers over Dr. Martin Luther King

'I know a place, ain't nobody worried, ain't nobody crying, and ain't no smiling faces lying to the races, I'll take you there.'
Uit: 'I'll Take You There', 1972

'Someone would go to jail for shooting a rabbit out of the hunting season / but the season was always open on me.'
Uit: 'Down in Mississippi', 2007

'Katrina told it all. Racism is still here. It is still not fixed. You had all those Black people standing on rooftops of buildings saying, 'Help us.' And nobody came to help them. Tears started streaming down my face. Where was the government? Where was the help? It hurts me to see my people being mistreated.'

Mavis over de reden waarom ze op *We'll Never Turn Back* koos voor hedendaagse interpretaties van de freedom songs.

Zij die het kunnen weten over Mavis Staples:

'Simpele opzet, charisma, mooie verhalen. Zo eerlijk dat het naar de strot grijpt.' (Gregory Frateur, Dez Mona)

'Als er een hemel bestaat, reikt haar stem tot aan de voordeur.' (Gunter Van Assche, De Morgen)

'Vergis je niet: deze dame zingt soul en gospel en blues, maar voor mij is ze meer rock-'n-roll dan de meeste muzikanten die ik ken. Mavis rocks, man.' (Gabriel Rios)

(Samenstelling: Katrien Brys)

Verwanten Gabriel Rios

Uitgelezen aan Zee

Uitgepraat? Naar Uitgelezen!

Vanaf vandaag gaat Oostende weer op de praatstoel zitten: een nieuwe reeks van Uitgelezen aan Zee bespreekt *what's hot and what's not* in boekenland, en gooit daarvoor tot en met vrijdag elke dag Een Boek op tafel in de Droge Coö. Hou uw porseleinen koffiekopjes en smeuge éclairkes stevig vast, want het eerste boek dat ter tafel dondert is zomaar eventjes Heilige Hugo's *Het verdriet van België*. Naast het vaste Uitgelezen-panel (Anna Luyten & Jos Geysels) buigen ook journaliste Betty Mellaerts en auteur Dimi-tri Verhulst zich over de Great Belgian Novel.

Maar we zullen eerlijk zijn: het meest van al kijken wij uit naar de schuchtere verschijning van chroniqueur Bernard Dewulf, die elke middag inleidt met een dagverse naar haring geurende zeekroniek – met onze oren proeven we de zee en voelen we Luikse wafels tussen onze tanden kraken. Fien Sabbe lijmt de meningen aaneen, de grooves van Radio Candip leuken de boel muzikaler op. Zwijgen en luisteren is de boodschap.

Foto: ZAK

Uitgelachen aan zee

J. Leenders praat Latif en Michael Van Peel aan elkaar.
'Ik ben vanmorgen met de wagen van Antwerpen naar Oostende gekomen en onderweg had ik een bijna-doodervaring. Net toen ik de dorpskom van Oostende binnen kwam, reed ik bijna een voetganger dood.' Wanneer het publiek ontstemd begint te morren: 'Hoe dorpskom is niet goed? Is Oostende ook al een stad, ofwa?'
(TAZette: *O yeah, maat, wat een grensverleggende mop!*)

Jong Muziek

Traditioneel Argentijns, tango
Quilombo

Ah, de 'Tango d'amore'... De laatste keer dat we dié hebben gedanst was het weer eens veel te laat en veel te zat in een veel te foute kroeg, met een ongetwijfeld welluidende naam zoals 'De Zwaan', 'De Kroon' of – geen idee hoe we dàar verzeilden, iemand moet iets in onze Duvel gedaan hebben - 'De Zwarte Leeuw'. Maar tango hoeft – gelukkig- niet altijd een veredelde kermisdeun te zijn. Dat kwam Quilombo, een Antwerps kwintet dat zich heeft toegelegd op deze traditionele Argentijnse muziek, gisteren op TAZ demonstrenen. Hun vrij matige openlucht optreden in de voormiddag had wat te lijden onder een stevige en storende zeebries, maar de goed gevulde Club Terminus toverden ze om 17u moeiteloos om in een trendy tangoclub.

'De tango in al haar facetten, van traag, slepend en eerder weemoedig tot vrolijk en monter'

Deze vijf jongelui putten rijkelijk uit het repertoire van tanguero's zoals Marino Mores, Julian Plaza en vooral van de volgens velen allergrootste componist/muzikant die het genre voortbracht, Astor Piazzolla, die met zijn *tango nuevo* het aanzicht van de muziek drastisch veranderde. Geen eigen werk dus, maar wat dondert dat? We krijgen hier *tout court* weinig bricoleurs te zien, maar deze vijf waren écht wel straffe musici. Hun uitvoeringen, in een bezetting van piano, viool, contrabas, accordeon en elektrische gitaar, waren technisch welhaast foutloos en bovendien lieten ze de tango horen in al haar facetten, van traag, slepend en eerder weemoedig tot vrolijk en monter. De goed opgebouwde set bevatte, naast ons onbekender werk, ook een aantal wereldberoemde nummers zoals Piazzolla's 'Oblivion'. Eén enkele keer dachten we zelfs dat ze wat zaten te dollen, toen wij Bobbejaan Schoepens 'Café zonder bier' meenden te herkennen, maar het ging, zo bleek naderhand, om 'La loca de amor' van Ricardo Podestá.

Niks op aan te merken, dus, en toch... Of het aan ons ligt of aan hen laten we graag aan u over, maar ons heeft dit concert niet gepakt. Er stonden op het podium vijf mensen onberispelijk te musiceren, maar ze vormden op geen enkel moment een hechte groep. Er waren geen gensters, er was geen, of toch te weinig, begeestering. Of hoe té veel métier de passie soms wat in de weg zit.

(Maarten Vandenbussche)

Foto: Jules Gahide

Verwanten Gabriel Rios: Mo & Grazz

Foto: Johan Van Eycken

Jong Theater

De Volders unieke maar aartsmoeilijke universum
Nachtelijk symposium

Voor theatermaker Eric De Volder geldt wat het personage Salieri in Peter Shaffers *Amadeus* zegt over Mozart: 'Haal één noot weg, en het geheel valt in duigen.' Je kan ervan houden of niet, maar de unieke zeggingskracht van De Volders theateertaal schuilt in de onwrikbare eenheid van beeld, kleur, ritme en muziek. Het vergt dus een flinke dosis moed maar tegelijkertijd ook genoeg *je m'enfoutisme* om een tekst van zijn hand te esceneren. Aan eerstgenoemde hebben de zeven laatstejaars van de Toneelacademie Maastricht geen gebrek, maar hun versie van *Nachtelijk symposium* mist eenheid, consequentie en een doortastende hand.

De sfeerschepping aan het begin van de voorstelling is nochtans raak. In de inkomhal van de neogotische kapel wordt het publiek verwelkomd door een gebogen figuur met brandende kandelaar, die de bezoekers met open mond aanstaart. Binnen in de kapel weerklinken zware pianotonen, Beethovens *Mondscheinsonate*. Een kreupel oud vrouwtje staat geleund op haar wandelstok, verscholen achter een koelkast ligt een angstige vrouw met de haardracht en kledij van een vooroorlogse boerenvrouw. Het is Adrienne, de oermoeder en *mater familias* van de familie Meiresonne, een glansrol van Janne Desmet. In vlekkeloos Vlaams plattelandsdialect richt ze zich tot haar zoon Remi, die ondanks een paar priemende ogen en doorlopende wenkbrauwen over een zeer zachte, sonore stem beschikt. Tot op dat punt vaart de voorstelling de koers die De Volders expressionistische uitdrukking van een oervlaams gevoel op een sobere, naturalistische manier weergeeft. Er wordt geperste kop gegeten, bomma vraagt om een vinger in haar gat te steken en moeder grijpt om de haverklap naar haar plastic zakje tegen hyperventilatie. Naarmate de voltallige familie het speelveld inneemt, valt de sfeer echter in duigen. Nederlandse, Antwerpse en Brusselse accenten klinken door in de tekst en het samenspel verloopt bij momenten stroef. Het komt tot een dieptepunt wanneer de voor De Volder zo typische dierlijke expressie van seksualiteit uitbarst. Twee Nederlandse actrices, die de rollen van vrouwelijke indringsters in de familie toebedeeld kregen, missen in de orgiastische scène zoveel inleving, dat ze wel op excursie lijken in Bokrijk. Midden in het tumult blijft Janne Desmet consequent de oermoeder vertolken, die bijwijlen niet enkel haar getormenteerde familie, maar ook het stuk lijkt te bestieren.

'Midden in het tumult blijft Janne Desmet consequent de oermoeder vertolken'

Dit *Nachtelijk symposium* is een minder geslaagde voorstelling, maar kent desondanks sterke momenten. Het beeld van de vader die in tegenlicht en omringd door rook vanop de piano zijn vrouw toespreekt, baadt in visuele kracht. Sommige scènes, met name de confrontaties tussen moeder en zoon, wekken ontroering en de vele knipogen en milde humor worden door het publiek gesmaakt. Er is duidelijk geworsteld met de tekst en dat beklemtoont de wil van deze groep jonge acteurs om de confrontatie met de auteur aan te gaan. Het kan hen enkel tot eer strekken. (Joeri Smet)

Nachtelijk Symposium nog tot vrijdag 8/8 om 21u in Kapel Militair Hospitaal.